

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **S. L.**, zastoupena Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 11. 2017, č. j. 19 A 22/2017 – 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. MSK 78679/2017 (dále také jen „*rozhodnutí žalovaného*“), zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 7. 12. 2016, č. j. SMO/474461/16/DSČ/Sad (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí potvrdil. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“). Jako provozovatelka vozidla tovární značky Škoda, RZ X, totiž v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Hlídkou Městské policie Ostrava totiž bylo zjištěno, že dne 25. 11. 2015 v době nejméně od 12.15 hod do 12.25 hodin porušil nezjištěný řidič tímto motorovým vozidlem pravidla provozu na pozemních

komunikacích tím, že v Ostravě - Mariánských Horách na ulici Karasova u domu č. 5 nerespektoval svislou dopravní značku „B28“ – „Zákaz zastavení“ a ponechal uvedené vozidlo stát v její působnosti a zároveň na chodníku v místě, kde to není dovoleno dopravní značkou. Žalobkyni byla za tento správní delikt uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 21. 11. 2017, č. j. 19 A 22/2017 – 30, zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud předně poukázal na to, že skutková podstata podle § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Řízení o správním deliktu bylo pravomocně skončeno dne 15. 6. 2017, tedy před účinností nové úpravy přestupkového práva (tedy před 1. 7. 2017). Odpovědnost za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody. Z tohoto důvodu nemohou být relevantní námitky žalobkyně, že se správního deliktu nedopustila zaviněně.

[3] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že nebylo prokázáno, že vozidlo na uvedeném místě skutečně stálo a že se jedná o chodník. Uvedl totiž, že z fotografií obsažených ve správním spise je zřejmé, že motorové vozidlo tovární značky Škoda, RZ X (podle výpisu z centrální evidence vozidel byla v den spáchání přestupku jeho provozovatelkou žalobkyně), stojí na chodníku v působnosti svislé dopravní značky „B28“ – „Zákaz zastavení“ s dodatkem „*rajónové čištění 26. – 27. 11. 2015 od 7.30 – 16.00 hodin*“. Žádná jiná dodatková tabulka se u této dopravní značky nenachází. Chodník, na němž vozidlo stojí pravou částí, je zřetelně oddělen od vozovky (skutečnost, že se jedná o chodník, je patrná z výpisu z pasportu zařazení pozemní komunikace, který je obsažen ve správním spise).

[4] Krajský soud neshledal důvodnou ani námitku, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není dostatečně vymezen skutek a že výrok neobsahuje dostatečnou skutkovou a právní kvalifikaci přestupku, kterého se měl řidič vozidla dopustit. Krajský soud v této souvislosti znovu připomněl, že skutková podstata vyjádřená v § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je pak popsáno jednání vykazující znaky správního deliktu, z výroku je zřejmé, jaké ustanovení zákona o silničním provozu žalobkyně porušila i ustanovení, na základě něhož jí byla uložena sankce. Uvedl-li správní orgán ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí, že pokutu a náklady řízení je žalobkyně povinna uhradit ve lhůtě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na označený účet, a v odůvodnění dodal, že platbu je možno uskutečnit poštovní poukázkou, bankovním převodem nebo v hotovosti, nelze toto upřesnění možných způsobů platby shledávat rozporným s výrokem.

[5] Nedůvodná je i námitka žalobkyně, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí měla být uvedena též dodatková tabulka dopravní značky „B28“ – „*Mimo zásobování*“, jelikož se u této dopravní značky v okamžiku spáchání správního deliktu nenacházela, což je zřejmé z oznámení přestupku a fotografií pořízených na místě spáchání přestupku, které jsou obsaženy ve správním spise. Stejně tak nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že ve výroku mělo být uvedeno, že řidič vozidla žalobkyně nevykonával zásobování, protože v průběhu

pokračování

správního řízení žalobkyně ani nic takového netvrdila. K námitce žalobkyně, že výrok je nesrozumitelný, neboť jím je žalobkyni kladeno za vinu, že řidič jejího vozidla současně stál na chodníku a na zákaz zastavení, ačkoli zákaz zastavení na chodníku platit nemůže, krajský soud uvedl, že není sporu o tom, že bylo zjištěno protiprávní jednání řidiče – porušení dopravního značení „B28“ - „Zákaz zastavení“ a stání částí vozidla na chodníku v místě, kde to není povoleno dopravním značením. Šlo však o naplnění skutkové podstaty jediného správního deliktu.

[6] Krajský soud se také vyjádřil k polemice žalobkyně ohledně zákonnosti a ústavnosti postihu provozovatele vozidla. Uvedl, že vztah provozovatele vozidla a jiného jeho uživatele je ryze soukromoprávní, a proto záleží toliko na provozovateli vozidla, za jakých podmínek přenechá automobil k užívání jiné osobě. Je v zájmu provozovatele vozidla, aby při vědomí o jeho zákonných povinnostech zajistil dodržování povinností řidiče, a eliminoval tak negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout při užívání jeho vozidla jinou osobou.

[7] Nakonec krajský soud dodal, že nedůvodná je i námitka žalobkyně, že posuzovaná věc měla být ve správním řízení spojena ke společnému řízení s věcí vedenou u Magistrátu města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/390169/15. Tato řízení se totiž časově minula, což žalovaný správně rozebral ve vyjádření k žalobě, na které krajský soud v podrobnostech odkázal.

[8] Rozsudek krajského soudu napadla žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[9] Stěžovatelka předně namítá, že krajský soud nesprávně hodnotil, zda byl dán důvod, aby byl správní delikt projednán ve společném řízení s věcí vedenou u Magistrátu města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/390169/15. K oběma protiprávním jednáním totiž došlo v rozmezí jednoho měsíce (dne 30. 10. 2015 a dne 25. 11. 2015), a proto není pravdou, že se časově minula. V nyní posuzované věci bylo řízení zahájeno dne 13. 10. 2016 a v druhé věci bylo zahájeno dne 11. 2. 2016. Z toho vyplývá, že správnímu orgánu nic nebránilo, aby již dne 11. 2. 2016, kdy zahajoval řízení o správním deliktu, s nímž měla být dle stěžovatelky věc projednána ve společném řízení, zahájil řízení i o skutku, který je předmětem nynější věci. Podle stěžovatelky *„není možné se zprostit povinnosti vést společné řízení tím, že správní orgán účelově nejprve odloží jeden přestupek, a teprve poté, co zahájí řízení o správním deliktu, odloží věc týkající se druhého přestupku“*.

[10] Krajský soud podle ní také pochybil, pokud konstatoval, že výrok prvostupňového rozhodnutí není vadný, přestože z něj nevyplývá, že údajné porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku (případně jakého), ač jde o obligatorní náležitost výroku. Tento závěr odůvodnil skutečností, že stěžovatelka byla trestána za spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nikoli přestupku. Stěžovatelka v této souvislosti namítá, že odkaz na zákonné ustanovení definující skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla nenahrazuje odkaz na porušenou právní normu. Stěžovatelka připomněla, že aby mohla být postižena za

správní delikt dle výše uvedeného ustanovení, musí jednání řidiče vozidla vykazovat znaky přestupku dle zákona o silničním provozu, a proto je nutné, aby správní orgán ve výroku rozhodnutí konkretizoval, o jaký přestupek se jednalo. Pokud je ve výroku prvostupňového rozhodnutí konstatováno toliko porušení § 10 odst. 3 silničního zákona (obsahující právní normu s blanketní dispozicí), toto rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

[11] Stěžovatelka také vytýká krajskému soudu jeho závěr, že se nejedná o nesoulad výroku s odůvodněním rozhodnutí, pokud správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl jiné přípustné formy úhrady pokuty a náhrady nákladů řízení, než jsou uvedeny ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Tímto postupem bylo omezeno právo stěžovatelky ve způsobech úhrady pokuty, jelikož dle výroku jí byla umožněna pouze úhrada na účet.

[12] Dále stěžovatelka brojí proti tvrzení krajského soudu, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je správně konstatováno pouze porušení značky „B28“, nikoli také dodatkové tabulky dopravní značky „Mimo zásobování“. Tato dodatková tabulka se podle krajského soudu u dopravní značky totiž v době spáchání správního deliktu nenacházela. Stěžovatelka v žalobě odkázala na fotografii místa spáchání přestupku pořízenou na webových stránkách mapy.cz, která dokládá umístění této dodatkové tabulky na místě spáchání přestupku řidičem vozidla. Pokud se krajský soud k tomuto důkaznímu návrhu nevyjádřil, jeho rozsudek je nepřezkoumatelný. Kromě toho krajský soud nesprávně uvedl, že skutečnost, že žalobce (zřejmě míněno řidič vozidla – pozn. soudu) nevykonával zásobování, má své místo v odůvodnění rozhodnutí, avšak odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí takovou informaci neobsahuje.

[13] Nesprávné je také vypořádání žalobní námitky krajským soudem o nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí. Ta je podle stěžovatelky dána tím, že je jí kladeno za vinu, že řidič vozidla stál na chodníku a současně v zákazu zastavení, což není možné. K tomu krajský soud uvedl, že stěžovatelka je odpovědná za správní delikt, nikoli za přestupek, přičemž není sporu o tom, že k přestupku řidiče došlo nerespektováním dopravního značení „B 28“ a stáním částí vozidla na chodníku. Nic takového však podle ní z výroku rozhodnutí nevyplývá, jelikož je v něm uvedeno, že *„nerespektovala dopravní značku B 28 a ponechala vozidlo stát v její působnosti a zároveň na chodníku“* (správně se však tato citace týká jednání řidiče vozidla, nikoli stěžovatelky – pozn. soudu).

[14] Dále stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu nevypořádání dvou žalobních námitek krajským soudem. První z nich je námitka, že správní orgán rozhodoval o dvou správních deliktech (tj. stání na chodníku a stání v zákazu zastavení) spáchaných v jednočinném souběhu. Dále nevypořádal tvrzení stěžovatelky, že *„[p]opis skutku ve výroku rozhodnutí prvního stupně je koncipován jako zjištění Městské policie Ostrava, případně jako údaje z Centrálního registru vozidel. Z výroku tak není zcela zřejmé, zda se jedná o zjištění správního orgánu.“*

[15] Stěžovatelka považuje za chybný závěr krajského soudu, že dopravní značka „B28“ - „Zákaz zastavení“ znamená, že řidič v působnosti této dopravní značky nesmí s vozidlem ani zastavit, a proto není podstatné, zda na daném místě vozidlo stálo nebo pouze

pokračování

zastavil. Toto zjištění je však podle stěžovatelky klíčové, jelikož zákaz zastavení se v daném místě nevztahuje na vozidla zásobování.

[16] Dále stěžovatelka krajskému soudu vytýká, že se nezabýval otázkou nutnosti aplikace nové hmotněprávní úpravy přestupkového práva, která je pro stěžovatelku příznivější. Není možné, aby krajský soud odmítl její argumentaci jen proto, že zákon, jehož aplikace se dovolávala, nabyl účinnosti až po právní moci rozhodnutí žalovaného. V této souvislosti odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, z něhož vyplývá, že „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“

[17] Nakonec krajskému soudu vytýká, že ačkoli mu bylo známo, že v době jeho rozhodování bylo vedeno u Ústavního soudu pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16 řízení, jehož předmětem je posouzení ústavnosti skutkové podstaty vyjádřené v § 125f zákona o silničním provozu (právě tento krajský soud návrh ústavnímu soudu podal), ohledně ústavnosti daného ustanovení si názor učinil sám, aniž by počkal, jak věc posoudí Ústavní soud. Kromě toho stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud řízení o kasační přerušil do doby rozhodnutí Ústavního soudu o této otázce.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[19] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[22] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52; všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu

ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). V této souvislosti je však třeba upozornit na skutečnost, že s tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[23] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí opřené o dostatek relevantních důvodů. Je z něj zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[24] Namítané opomenutí navrženého důkazu - snímku místa spáchání přestupku řidičem vozidla ze serveru mapy.cz, který měl dokládat existenci dodatkové tabulky dopravní značky „*Mimo zásobování*“ - není takovým pochybením, které by zakládalo nepřezkoumatelnost rozsudku. Z rozsudku je totiž zřejmé, že soud se zabýval otázkou, zda byla na uvedeném místě v době spáchání přestupku umístěna tato dodatková tabulka dopravní značky. Dospěl k závěru, že nikoli (což je patrné zejména z fotografií založených ve správním spise a pořízených na místě přestupku a z oznámení přestupku). Kromě toho dodal, že ve věci je podstatné i to, že stěžovatelka netvrdila, že by řidič vozidla vykonával zásobování (viz str. 8 napadeného rozsudku). Tato skutečnost tedy není podstatná z hlediska odpovědnosti řidiče vozidla za přestupková jednání (respektive stěžovatelky za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Proto ani skutečnost, že krajský soud se tímto důkazním návrhem výslovně nezabýval, nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Tento závěr odpovídá judikatuře Ústavního soudu, která připouští, že opomenutý důkaz (jakkoli jde o vadu řízení před soudem) nemusí vždy znamenat porušení základních práv účastníků řízení, případně nepřezkoumatelnost rozhodnutí (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06; usnesení Ústavního soudu ze dne 1. 6. 2007, sp. zn. I. ÚS 452/07).

[25] Nedůvodné je i kasační tvrzení, že krajský soud nevypořádáním dvou žalobních námitek (viz odstavec [14] tohoto rozsudku) zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Je pravdou, že se krajský soud k těmto tvrzením výslovně nevyjádřil. Nejvyšší správní soud je však přesvědčen, že výše popsany postup krajského soudu nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, jelikož došlo alespoň k implicitnímu vypořádání těchto námitek. Z odůvodnění napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud považoval napadená správní rozhodnutí za věcně správná a byl přesvědčen, že výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje všechna zákonná a judikatorní kritéria. Totéž platí o námitce, že správní orgány rozhodovaly o dvou správních deliktech, jelikož krajský soud na několika místech rozsudku uvedl, že správní orgány rozhodovaly o jednom správním deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, podle něhož z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že důvodem pro zrušení správních rozhodnutí nemělo být to, že posuzovaný správní delikt nebyl projednán ve společném řízení s dalšími delikty, u nichž byla rovněž provozovatelkou vozidla stěžovatelka. Bylo tomu však z jiného důvodu, než uvedl krajský soud.

[27] Stěžovatelce je třeba přisvědčit v tom, že nynějším případu byly dány podmínky, aby byl tento správní delikt projednán ve společném řízení s věcí vedenou u Magistrátu města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/390169/15. K oběma deliktním jednáním totiž došlo dříve, než prvostupňový správní orgán rozhodl o prvním z nich (k prvnímu deliktnímu jednání došlo dne 30. 10. 2015 a k nyní projednávanému případu dne 25. 11. 2015), přičemž o dřívějším správním deliktu stěžovatelky rozhodl tentýž prvostupňový správní orgán teprve dne 31. 3. 2016 (a v nyní projednávané věci rozhodl správní orgán prvního stupně dne 7. 12. 2016). Prvostupňovému správnímu orgánu tedy nic nebránilo vést společné řízení o obou správních deliktech (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62; publ. pod č. 2248/2011 Sb. NSS.).

[28] Nejvyšší správní soud nicméně ve své judikatuře opakovaně konstatoval (například v rozsudku ze dne 27. 3. 2014, č. j. 6 As 74/2013 - 22), že samotné neprojednání sbíhajících se přestupků ve společném řízení nelze bez dalšího považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu, neboť tato ustanovení jsou pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění principu absorpce trestních sazeb. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, se může jednat až v případě, kdy se správní orgán dopustí zároveň ještě jiného zásahu do práv účastníka řízení, jako například uložení trestu v rozporu se zásadou absorpce.

[29] Tato zásada je vyjádřena v ustanovení § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017, podle něhož se za více správních deliktů provozovatele vozidla, projednaných ve společném řízení, uloží pouze jedna pokuta podle § 125f odst. 3 uvedeného zákona, jejíž výše se určí podle sazby za přestupek nejpřísněji postižitelný.

[30] Pro skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu, jehož znaky vykazuje jednání nezjištěného řidiče vozidla stěžovatelky ze dne 30. 10. 2015, stanovil zákon horní sazbu ve výši 5 000 Kč [§ 125c odst. 4 písm. e) tohoto zákona]. Stěžovatelce však byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. V nyní posuzovaném případě byla stěžovatelce uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle zákonné sazby pro přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za který je možné uložit pokutu až do výše 2 500 Kč [§ 125c odst. 4 písm. f) tohoto zákona]. V součtu tedy pokuty uložené v obou řízeních (4 000 Kč) nepřekračují horní hranici sazby pro správní delikt nejpřísněji postižitelný (5 000 Kč). K porušení práv stěžovatelky tedy nedošlo, protože nedošlo k porušení zásady absorpce.

[31] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou týkající se nedostatečné právní kvalifikace přestupkového jednání ve výroku prvostupňového rozhodnutí. K této otázce krajský soud uvedl, že pokud byla stěžovatelka postižena jako provozovatelka vozidla ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu,

nebylo třeba, aby bylo ve výroku správního rozhodnutí obsaženo, jakých přestupků se dopustil řidič jejího vozidla.

[32] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.* Z § 10 odst. 3 téhož zákona vyplývá, že *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

[33] Ustanovení § 125f zákona o silničním provozu tvoří obecnou normu stanovící porušení povinností provozovatele vozidla tím, že nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Proto je třeba dostatečně přesně vymezit přestupek, kterého se dopustil řidič vozidla a za nějž je na základě § 125f odst. 1 téhož zákona odpovědný provozovatel vozidla, neboť nemohlo být zahájeno správní řízení s řidičem vozidla (srovnej již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 312/2018 - 47).

[34] Nejvyšší správní soud ověřil, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je obsažen toliko odkaz na ustanovení zákona, které upravuje správní delikt provozovatele vozidla (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) a odkaz na zákonné ustanovení, které stěžovatelka porušila (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Přestupkové jednání řidiče vozidla, jehož totožnost se správnímu orgánu nepodařilo zjistit, je ve výroku rozhodnutí pouze slovně popsáno (bez odkazu na jakékoli zákonné ustanovení), přičemž se zde podává, že hlídkou Městské policie Ostrava bylo dne 25. 11. 2015 zjištěno, že řidič vozidla „nerespektoval svistou dopravní značku „B 28“ – „Zákaz zastavení“ a ponechal uvedené vozidlo stát v její působnosti a zároveň na chodníku v místě, kde to není dovoleno dopravní značkou“. Skutečnost, že se blíže nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 53 odst. 2 téhož zákona, je patrná z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, respektive přímo z odstavce, jenž bezprostředně následuje za výrokovou částí rozhodnutí, avšak je oddělen rubrikou „odůvodnění“.

[35] V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 - 46, soud konstatoval, že „[p]okud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ V nyní posuzované věci bylo ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeno ustanovení, které porušila stěžovatelka jako provozovatelka vozidla (§ 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích), a skutková podstata správního deliktu, kterou svým jednáním

pokračování

naplnila (§125f odst. 1 zákona o silničním provozu). Skutková podstata přestupku, jehož znaky vykazuje jednání nezjištěného řidiče [§ 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona], ve výroku rozhodnutí chybí, to samé platí pro ustanovení, která neznámý řidič svým jednáním porušil. Na rozdíl od věci posuzované rozšířeným senátem, v nynější věci byla však skutková podstata přestupku a porušená ustanovení [§ 4 písm. c) zákona o silničním provozu a § 53 odst. 2 téhož zákona] uvedena v odůvodnění rozhodnutí (viz str. 2 prvostupňového rozhodnutí) i v odůvodnění příkazu, jímž bylo zahájeno řízení. Rovněž byl skutek, jímž došlo ke spáchání přestupku, ve výroku rozhodnutí nezaměnitelně vymezen, na rozdíl od věci tehdy posuzované rozšířeným senátem. Neuvedení výše uvedených ustanovení zákona o silničním provozu ve výroku rozhodnutí je tedy vadou (a závěr krajského soudu je třeba v tomto ohledu korigovat, protože toto nesprávně za vadu rozhodnutí nepovažoval). Tato vada však s ohledem na shora uvedené není takové intenzity, aby měla vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 As 279/2017 – 34).

[36] Není důvodná ani další námitka o tvrzené rozpornosti výroku rozhodnutí a jeho odůvodnění v otázce možných způsobů úhrady pokuty a nákladů řízení. Správní orgán ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí pouze stanovil číslo účtu, na který je povinna stěžovatelka pokutu a náklady řízení uhradit. Možné způsoby úhrady (poštovní poukázkou, bankovním převodem nebo v hotovosti) však uvedl teprve v odůvodnění rozhodnutí, tudíž k žádnému rozporu mezi výrokem a jeho odůvodněním v tomto ohledu nedošlo. Není tedy pravdou, že by stěžovatelka byla omezena v možnosti výběru způsobu úhrady stanovených částek, ani jak by toto mohlo zasáhnout do jejích práv.

[37] K námitkám, které souvisejí s tím, zda v místě spáchání přestupku řidičem vozidla byla dodatková tabulka dopravní značky „*Mimo zásobování*“, nebo nikoli (v podrobnostech odstavce [12] a [15] tohoto rozsudku), Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem uvádí, že podstatné je, že stěžovatelka v průběhu správního soudního řízení netvrdila, že řidič vozidla v místě spáchání přestupku vykonával zásobování. Jelikož jejich zodpovězení nemůže nic změnit na odpovědnosti stěžovatelky za uvedené deliktní jednání a má *de facto* jen teoretický význam, Nejvyšší správní soud se jimi dále nezabýval.

[38] Důvodná není ani další námitka o nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, která je podle stěžovatelky dána tím, že je jí kladeno za vinu, že řidič jejího vozidla stál na chodníku a současně v zákazu zastavení, což není možné. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je nepochybné, že k přestupkovému jednání došlo tím, že řidič vozidla nerespektoval dopravní značení „*B 28*“ a zároveň stál částí vozidla na chodníku. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že minimálně jazykový výklad nasvědčuje tomu, že se řidič vozidla dopustil přestupku jak tím, že zaparkoval vozidlo v zákazu zastavení, tak i stáním částí vozidla na chodníku. Navíc tentýž závěr vyplývá i z odůvodnění tohoto rozhodnutí.

[39] V další kasační námitce stěžovatelka poukazuje na změnu právní úpravy, k níž došlo po ukončení správního řízení a která měla být použita na projednávaný případ, jelikož je pro ni příznivější. S účinností od 1. 7. 2017 byl zrušen zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a nahrazen zákonem č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o

nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a zákonem č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích. Současně došlo k novelizaci zákona o silničním provozu. Pro posouzení otázky aplikace nového přestupkového zákona v otázce zániku odpovědnosti stěžovatelky za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, je třeba vycházet z obsahu správního spisu a průběhu správního řízení. Ze spisu vyplývá, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 15. 6. 2017 a téhož dne nabylo právní moci; pravomocným se tedy stalo před účinností nového přestupkového zákona.

[40] K této situaci se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46, publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS, němž uvedl, že „[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“ Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že dle výše citovaného rozhodnutí krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt, musí zohlednit případnou změnu relevantní právní úpravy nastalou ke dni svého rozhodování (dne 21. 11. 2017). Krajský soud tedy měl posoudit, zda nová právní úprava přestupkového práva není pro pachatele příznivější. Proto je třeba korigovat jeho závěr, že nemohou být relevantní námitky stěžovatelky ohledně absence zavinění při spáchání správního deliktu, jelikož nová právní úprava přestupkového práva nebyla v době skončení správního řízení účinná.

[41] V této souvislosti odkazuje Nejvyšší správní soud na závěr, ke kterému dospěl v rozsudku ze dne 11. 6. 2018, č. j. 3 As 84/2017 – 19. V něm uvedl, že ke dni 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky a s ním související zákon č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a tento zákon „[m]ěl přitom zásadní dopad i na ustanovení § 125e a § 125f silničního zákona, kdy v případě § 125e vypustil (mj.) též ustanovení týkající se lhůt pro zánik odpovědnosti pachatele, a § 125f modifikoval v tom směru, že již nehovoří o 'právníkové nebo fyzické osobě' a 'správním deliktu', ale o 'provozovateli vozidla' a 'přestupku'. Skutková podstata (nyní) přestupku provozovatele vozidla však zůstala totožná, včetně zachování objektivní odpovědnosti nepodnikající fyzické osoby a konečně rovněž i výše možné sankce.“ Vzhledem ke skutečnosti, že nová úprava není pro stěžovatelku příznivější, pochybení krajského soudu v podobě nesprávného vypořádání této námitky nemá vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[42] Konečně stěžovatelka krajskému soudu vytýkala, že si sám posoudil otázku ústavnosti § 125f zákona o silničním provozu, ačkoli by bylo racionální, aby řízení o žalobě přerušil do doby vydání rozhodnutí Ústavního soudu ve věci vedené pod sp. zn. Pl. ÚS 15/16 (tím spíše, že právě krajský soud Ústavnímu soudu tento návrh předložil). Podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. může předseda senátu usnesením řízení přerušit, jestliže zjistí, že probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodování soudu o věci samé nebo takové řízení sám vyvolá. Z citovaného ustanovení vyplývá, že se jedná o fakultativní důvod přerušování řízení, a proto krajský soud nepochybil tím, že řízení nepřerušil.

pokračování

[43] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k návrhu stěžovatelky na přerušení řízení o kasační stížnosti uvádí, že již dříve ve své početné judikatuře konstatoval, že nepochybuje o ústavnosti povinnosti provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu, a proto neshledal důvod k tomu, aby přerušil řízení do doby rozhodnutí Ústavního soudu (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015 - 32, či ze dne 19. 4. 2018, č. j. 9 As 212/2017 - 47). Kromě toho je třeba dodat, že ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16 již Ústavní soud rozhodl nálezem ze dne 16. 5. 2018, jímž zamítl návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 téhož zákona. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti nepřerušoval (o čemž za této situace nerozhoduje samostatným usnesením).

[44] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[45] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. května 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu